

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LO CAN-CAN Y L' ALCALDE.

Recordém haver llegit en un article de cert escriptor anglès que coneixia molt nostra ciutat de Barcelona alguns párrafos referents a determinades hipocresies de una part del nostre públic, ab molta freqüència patrocinades per las autoritats, que haurian de ser las primeras en no consentir las.

L' aludit escriptor anglès sabia que á Barcelona hi havia centres de reunió, en los quals, quan venia Carnestoltes, no sols s' hi donavan balls los més verts y deshonestos, si no que públicament serepartian targetas de invitació dibuixadas de tal manera que haurian fet ruborizar al Negre de la Riba.

Sabia que en aquestos balls, entre la flor y nata del nostre jovent, hi assistia alguna que altra autoritat, aixó si, ab caràcter particular, no per impedirlos, sino per olvidar ab una nit de gresca y xibarrí, 'ls mal-de-caps propis del exercici de certs càrrecs.

Sabia qu' en molts quarts dels que fan d' antesala als palcos del Liceo, s' hi jugava activament; y figurinse, si un anglès foraster ho sabia, com havian de ignorarho las autoritats.

Donchs be, anyadia 'l periodista: Desgraciad del empressari que un dia tinga l' ocurrencia de fer ballar lo can-can sobre las taulas del mateix teatro. Una part del públic s' escandalitza, y aquella autoritat tant

tolerant per altrás cosas, en nom de la moral, en nom de la decencia, en nom de las bonas costums, es capás de baldar á la empresa ab una multa.

«Aixis es, anyadia l' aludit escriptor, lo públich de Barcelona.»

Tot aixó vá venirms á la memoria, al saber á principis de senmana, que 'l nostre alcalde Sr. de Duran, havia tractat de multar á la Senyoreta Fenoglio, artista que funciona al Principal, perque en l' opereta *Las campanas de Corneville* apuntava una mica de can-can, segons lo que marca l' obra, y lo que s' practica en tots los teatros de Europa.

Y vels' hi aquí que ja tenim al Sr. de Duran convertit en gran definidor de la moral pública, á pesar de que encare no ha dit, quants centimetres de cama hi ha dret de alsar, en semblants cassos.

Francament, la imposició de una multa denota infracció de ley, y fins are no sabem qu' en las ordenansas municipals, hi haja un sol article referent á la manera de ballar lo can-can en los teatros.

¿No podrian, ell ó 'l Sr. Fontrodona, afegirli, per coneixement del públich y dels artistes?

Nosaltres assistim al Teatro Principal, y encare qu' en materias de moral som escrupulosos sense ser hipòcritas, no trobém res que 'ns ofengui en la manera que té de ballar la Senyoreta Fenoglio.

Y crech que participa de la nostra opinió la gran majoria del públich, que si mal no recordém, fins vá demanar que 's repetís l' escena que segons sembla vá escandalitzar al Sr. de Duran.

A fé qu' en lo teatro hi havia senyores de la bona societat, senyoretas pudorosas, respectables marquesas y altres titols; y no obstant no varem veure una sola mostra de desagrado.

Hi ha més: la senyoreta Fenoglio, en las mateixas taulas, formant part de la companyia Frigerio, sino en las *Campanas de Corneville*, en altrás obras semblants, havia ballat del mateix modo, sense que cap autoritat hi tingués res que dir.

Primer alcalde era llavors lo Sr. Faura, y tinent d' alcalde lo mateix Sr. de Duran, que solia anar al teatro y no deya res.

La autoritat civil estava representada per lo rigorós Sr. Aldecoa, qu' en materias de posar multas no s' hi pensava dos cops, y també solia anarhi, y no deya res.

Finalment l' autoritat militar l' exercia 'l general Blanco, que no hi faltava absolutament cap vespre, y que tampoch deya res.

A veure donchs com s' explica que tot de un plegat lo Sr. de Duran, alsí la vara, en nom de la moral, y reclami una multa de una artista tant guapa y tant simpática.

Francament, Sr. Alcalde, més inmorals que 'ls can-cans que pujan ballarse al Principal, son certs can-

cans que tot sovint se ballan al Saló de Cent, escandalitzant al veinat, y á pesar de tot no hem vist encare que 's posés cap multa per impedirlos y aixó que hi ha qui porta las calsas curtas y fins ensenya mitja pantorrilla.

Apart d' aixó, la forma que ha empleat lo Sr. de Duran al tractar de imposar la multa á la senyoreta Fenoglio, no es, segons lo nostre parer, la més adecuada.

¿No 'ls hi sembla que no está gayre bè que tot un alcalde de Barcelona, qu' es una persona seria, casada y ab familia, citi á una artista soltera, haventhi un director de la companyia, que encare que no tinga tant bona cara com la senyoreta Fenoglio, es lo responsable del treball dels artistes sobre l' escenari?

A més d' aixó no sabem fins á quin punt lo Sr. de Duran la nit en que vá estrenarse l' opereta citada, tenia jurisdicció per posar multas.

Tè lo Teatro Principal un palco de primer pis destinat especialment á la presidencia, y 'l Sr. de Duran aquella nit no hi era, y si bé s' trobava en lo teatro, ocupava un siti en lo palco de la Sra. Marquesa de Peña-plata.

Una pregunta: ¿Presideix la funció 'l delegat del Ajuntament que s' troba ocupant lo palco de la presidencia, ó 'l Sr. de Duran que ocupa un palco particular?

Y si no serveix de res lo palco de la presidencia ¿s' abrian dirme perqué l' exigeix l' Ajuntament de Barcelona? Y si serveix ¿s' abrian dirme perqué 'l Sr. de Duran fá de president y posa multas desde 'l palco de la Sra. Marquesa de Peña-plata?

Tot aixó y molt més podria preguntar la Senyoreta Fenoglio, si l' alcalde no desisteix de aplicarli una multa, que en lo successiu la continga d' engrescar als homes ab las sèvas maneres airosas y agraciadas.

Jo ja 'u veig: baix aquest punt de vista lo Sr. de Duran vetlla per la tranquil·litat de molts matrimonis, y aixó es l' unica cosa que fins á cert punt lo disculpa.

J. R. R.

CONSULTA DE ADVOCAT.

—Si senyor, está decidit: vull separarme de la mèva dona.

—Pero ¡y l' escàndol!

—¿Qué més escàndol que 'l que s' ha alsat dintre de la mèva concienca!... Cregui Sr. Marçet, que es insuportable. Quan arriban cassos aixis, un hom' voldria fòndres, desapareixe sota terra, no haver existit may. ¿Es una vergonya! ¿Qué vol més, si fins are en aquest moment, que per necessitat vinch á demanarli

parer, me sento avergonyit y comprench qu' estich fent un paper ridicul?... ¡Y quina culpa hi tinc jo, si ella es una coqueta, y 's riu del honor del meu nom, y 's arrossega pel llot, y 'm llença al damunt una infamia com aquestal...

—Repòrtis, Doctor Feliu, repòrtis, no 's deixi guiar per l' impresió, y parli serenament. Per entaular la demanda de divorci, necessito fets y probas. Veyám, espliquis.

Una curta pausa 'ns dona temps per examinar als interlocutors, que no son altres que un advocat y un metje: l'advocat tranquil, lo metje nerviós y excitat pels motius que ab lo que portan dit, ja hauran comprès vostres.

—Donchs si, espliquis.

—Jo vaig cometre la torpesa de casarme ab una dona guapa. Una dona guapa es un perill constant, perquè es una fruyta tentadora. Si are los a fer l'hauria triada lleitia. ¿No pensa lo mateix?

L'advocat no 's responde, calculant que la seva era guapa també.

—Després com que no m'entenia de feyna, vaig pendre a un practicant: res, un xitxarello jove, elegant, ab molt bonas formas socials, que acabava de sortir de la Universitat. Ab ell vaig obrir al enemich las portas de casa meua. ¡Ah! Cregui que no convé pas ficar-se certs subjectes a casa. ¿No opina com jo?

L'advocat tampoch 's responde pensant ab lo seu practicant, qu' era també un xicot elegant y jove y de molt bonas formas.

—Un any hi passat, Sr. Marcet, sense sospitar res; pero un dia vaig sorprendre certas miradas m'enten? Y en ella una certa fredor... Vaja, que aquella dona ja no era la mateixa.

L'advocat escoltava plé d'atenció, y un pensament tetric cruscava pel seu cervell. No obstant va dirli:

—Unas quantas miradas... una mica de fredor... Aixó no proba res.

—Ja 'u se: aixó no eran més que indicis. Vagi es-collant.

—Digni.

—Un altre dia vaig descobrir entre 'ls papers vells un sobre de carta. Deya «A Conchita» y era de lletra d'ell. Miri, aquí 'l porto.

—Y la carta?

—Tot lo que hi fet ha sigut inútil per trobarla. Pero aquest sobre ja es una proba.

—No, aquest sobre no demostra res.

—Y si l'hi dich, que al album de la meua senyora, hi he trobat lo retrato d'ell? ¿Que hi feya al album?

—Aixó, Dr. Feliu, no demostra més que amistat, confiança, tot lo que vulga; pero res encare de lo que vosté 's recela.

—Es a dir, que per lograr lo meu intent, tinc de apurarho tot? Es a dir, que en cosas d'aquesta natura, no hi bastan las milias tintas de la decencia, y 's han de esplicar los fets més graves y vergonyosos, als com son?

—Es precis.

—Donchs escolli.

—Era un dia com avuy, un demati com aquest: esta-

va jo al meu despaig, com are vosté está al seu. Va venir-me una consulta delicada, y l'practicant va tenir que retirar-se a las mevas indicacions. La consulta va ser llarga, y jo que aquell dia m'havia purgat, vaig sentir una necessitat, vaig sortir y.... Res: ell y ella estavan reunits... y tant reunits que 'ls llabis d'ell y 'ls d'ella 's tocavan.

L'advocat 's'alsa del silló y interrompto diu:

—Dispensim: torno al moment.

Lo metje estava massa preocupat y no 's adonava de que l'advocat sortia de puntetes.

Un rebombori de crits y gemitos y plors y cops de punys sobre una taula y patadas que resoná al cap de un curt instant va treure'l de las sevas meditacions.

Tot d'un plegat un jove elegant y guapo—era l'passant del Sr. Marcet—entra precipitadament al despaig, pren un barret que hi havia sobre una cadira, y fuig sense dir Déu lo guart, ni passió.

Darrera d'ell entra l'Sr. Marcet, roig, esbufegant, ab los ulls encesos, las mans a las butxacas de la bata, sense casquet, y 's deixa caure en lo silló.

—Que té? pregunta l'metje.

—Res, dispensi Dr. Feliu: podriam suspendre aquesta consulta... ja la continuarem un altre dia... Avuy no estich bé... En fi... que 's hi conservi...

Lo doctor, mentres baixava l'escala, anava dihent:

—Vei que cada casa es un món. En fi n'aniré a trobar un altre.

Lo doctor, mentres baixava l'escala, anava dihent:

—Vei que cada casa es un món. En fi n'aniré a trobar un altre.

Lo doctor, mentres baixava l'escala, anava dihent:

—Vei que cada casa es un món. En fi n'aniré a trobar un altre.

Lo doctor, mentres baixava l'escala, anava dihent:

—Vei que cada casa es un món. En fi n'aniré a trobar un altre.

Lo doctor, mentres baixava l'escala, anava dihent:

—Vei que cada casa es un món. En fi n'aniré a trobar un altre.

Lo doctor, mentres baixava l'escala, anava dihent:

—Vei que cada casa es un món. En fi n'aniré a trobar un altre.

Lo doctor, mentres baixava l'escala, anava dihent:

—Vei que cada casa es un món. En fi n'aniré a trobar un altre.

diu que, com es natural, tenia caló al estiu y fret quan l'hivern d'el glas: mes se diu, y aquí ve 'l cas:

Que anant per la verda alfombra dels camps de tot aquell vol, al hivern buscava l'sol, y al estiu buscava l'ombra: mes quan ja lo sol ardent lo deixava molt suat, tot corrent deya irritat:

—Per tu vinch ombra crescuda; jahont, va l'sol tant calentot? ab tu al menys gosar se pot de la fresca més volguda — Mes, com l'estiu no es etern, muda l'temps llunyant l'estiu; va l'hivern y llavors diu:

—Ab tu joh soll vull acullirme, ab tu m'trobo revifat; per l'ombra ab l'ayre gelat no més faig que enmalaltirme. — Y així sempre més cercant bon sol y bona ombra ensem, va mudant segons lo temps.

Aquesta bestia ignorada sembla ab los seus embolics, la imatge de certs amichs que jo 'n dich de temporada: que segons los convé a es vos vindran dibent mal dels altres: y a n'aquells, de nosaltres.

JOSEPH VERDU.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

Comensant per dir, que tant lo Circo com lo Romea fan lo seu negoci, ab las obras del repertori ja conegut, ab gran alegria dels actors que no n'han d'estudiar de noves, de las empresas que van veyent que la cosa dona y fins del públich que quan hi va es, senyal que hi agrada, crech que avuy no hem de ocupar-nos més que de dos teatros, lo Principal y l' Liceo.

En lo primer l'incansable companyia italiana dona gran varietat a las representacions. En la present semana sobre repetir l'*Prati*, el *Duchino* y el *Pompon*, nos ha donat a coneixe dos obras noves: *Le campane de Corneville* y *Piccolo Faust*.

En la primera, deixant apart a la Sra. Palavicino que no pot deixar de desafinar, y qu'en certs moments me fa l'efecte de una serra quan la lliman, lo conjunt surt molt ajustat, y l'Sr. Fabris dona probas de ser un actor intel·ligent, arrancant ab molta frequencia 'ls aplausos del públich. La música de *Le campane* es popular, havent contribuït a ferla n'arreglo espanyol de la mateixa obra. No es estrany que l'públich la rebi sempre ab agrado, perquè té trossos verdaderament deliciosos.

En cambi la del *Piccolo Faust* es méns espontánea, vulgar en alguns trossos, encare que sempre moguda y lleugera. Pero de aquesta opereta s'aplaudeix l'argument, los xistes y algunas situaciones extremadament bufas. Lo desempenyo va ser molt acceptable, prenenthi part a més de la companyia d'opereta l'cos de ball. Nos sembla que aquesta producció donará bonas entradas a l'empresa.

Aquestas obras s'intercalan ab lo magnífic ball *Clerinda*, cada dia més ben rebut y aplaudit. Lo Liceo va de mal en pitjor. Tancat ab un carreró sense sortida, no pot moure's del *Mefistófeles*, de la *Favonita* y del *Crispino*. Diumenge va tractar de posar l'opera *Mignon*, y va haverhi un esbalot que jo m'creya que l' teatro s'ensorrava. ¿Que compon una plassa de toros ab lo primer teatro lirich de Barcelona! No més que la simpática Ereni va salvarse del naufragi: en Lestellier encare que va mullarse una mica, va sortir-se'n; pero 'ls demés... non raggi-nam di lor.

Aixó no son artistas de cartello, deya un abonat. Y que han de ser! responia un altre. Tot lo més son de pane succato ab oli.

En lo primer moment lo governador va ordenar que 's tanqués lo teatro; pero després, sembla que van corre algunas influencias, y l'ordre va revocarse.

Jo no sé pas lo que succehirá; pero si l'empresa no s'acuyta a fer foch nou; si la Junta de propietaris no posa un remey radical a aquesta decadencia, la música del Liceo será 'l soroll que farà més mal.

En aquell teatro s'ha de fer una excepció honrosa per la companyia dramática, que s'esmera en quedar bé, y ho logra casi sempre. L'obra de Echegaray: *La muerte en los labios* donada a benefici del primer actor Sr. Tutau, va tenir una execució molt ajustada.

N. N. N.

PLORS SENSE LLÀGRIMAS.

—Qu' estás trist, angelet meu!
—Si l'epeta del meu cor;
he perdut ¡ay! l'anell d'or
que m'vás regalar quin grèu!
—També m'sab grèu a mi, Arturo.
—Te l'has venut?
—L'hi perdut.
—A quin lloch?
—Oh! no m'acut.
—No m'enganyas?
—No, t'ho juro
—A! quins salis fa lo meu pit,
Trenta rals que me'n vaig fel!
—Que era bonich! Oh! no sé
com me va fugir del dit.
—Per l'anell no ploraria!
Ploro sols per valor d'ell!
—Tampoch ploro per l'anell;
pels trenta rals que valia!

JOAN VILASECA.

LA MONEDA DE L'HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Vá donar un concert de flauta davant del rey Lluís de Baviera un artista que tot lo que tenia de geni tenia de desordenat, vivint sempre plé d'apuros y ab l'ànima a las dents.

Lo rey qu' es un gran amant dels artistes, va admirarlo, y adonantse de que no duya rellotje, va dirli:

—Espero que m' dispensaréu la llibertat d'enviar-vos demà un cronómetro d'or.

L'artista va respondreli:

—Si vostra magestat desitja estolviarme feyna, millor será que l' encarregat de portarlo 'l duga a la caixa de prestamos. Ab tal que m' entregui 'ls diners del empenyo, la papeleta no la necessito.

Victor Hugo últimament va publicar lo seu gran poema *Religion et Religions*, guanyantse una nova corona de gloria.

Entre las infinitas cartas de felicitació que va rebre, n'hi havia una de un bon home de un poble de provincias, qu' entre otras cosas ingenuas, l'hi deya:

«Veig que teniu una bona ploma; procuréu cultivarla.»

No hi ha espanyol de quaranta a cinquanta anys que no recordi al célebre Domenech, ministre de Hisenda catalá.

Era Domenech un bon amich dels seus amichs, aixis hagués sigut tant bon administrador de la fortuna pública. Y en aquest concepte va colocar en los principals empleos a todas las personas de la seva coneixensa.

—Que vols ser? va preguntar un dia a un company que havia estat molts anys a America exercint lo comers. ¿Vols ser administrador de Aduanas, jefe económico, oficial primer de una secció?... Demana.

L'amich l'hi va respondre:

—No, res d'aixó; si me 'p fessis, quan vosaltres cauriu, s'acabaria la ganga. Vull una cosa més segura. Fesme canonge.

En Domenech va posarse a riure; pero a pesar de tot, canonge volia ser, y canonge va fer-lo. Lo seu amich havia estudiat uns quants anys de llati y filosofia, y ab una mica de bona voluntat, y fent lo bisbe 'ls ulls grossos, va passar-se capellá donantli tot des-seguit una canongia en la Catedral de Barcelona.

Aquest canonge s'anomenava Serra, fa poch temps qu' es mort y com a bon comerciant, va arreglar los libres del cabildo, qu' estavan a l'antigua, y molt desordenats.

ESCALA MUSICAL

DE UNA NOTA QUE 'S DIU SI-LA.

No 'n sabia ni un bonso!
y en molt poch temps la xicota me l'ha feta apendre tota:

—Do, re, mi, fa, sol, la, si, do.

Mirantse un aparadó

jo l'amor l'hi declarava

y ab desdeny me contestava:

—Homes com tu, Den n'hi do.

Veyentla tant pel carré

vaig preguntar-li: —Que hi buscas?

y m'digué ab maneres bruscas:

—Aixó no t'importa Res.

Pero dona, fentho així

tothom de tu dirá mal

y m' respondgué: —Tant se val.

Millor que parlin de mi.

—Abont aniré a pará...

Prou tindrás un que sentir.
Que no sabs lo que fas dir...
—A mi si que tant me fa.

Donchs veyas, á mi 'm fá mol
y aixó no 'u toleraré
ey, si es que tèn tinch de sè:
—Ja 't dich que faré bon Sol...

—Está bè, donchs parlém clá
s' ha acabat, ho tens entés?
ves... no 'm digas res may més
—Es dir que no 'm vo'ls par-Lá?...

—Prou me sab molt grèu á mi.
Si cambiessis, fora tèn...
Cambiarás? Digas, per Déu...
—Veig que tens rahó... are Si.

EUDALT SALA.

ESQUELLOTS.

Alló de la serenata als concejals de la minoria, vá quedar-se a las oficinas del govern civil. La primera autoritat de la Provincia no vá voler permetre que 's realisès aquest obsequi, fundant-se en dugas rahons:

Primera: que tributar un obsequi á la minoria era donar un disgust á la majoria.

Segona: que ab aixó de la serenata, tal vegada s' alteraria l' ordre públich.

Aném á veure la forsa de aquestas rahons:

—Sr. Gobernador, que Déu lo guard'. Avuy s' ha casat un amich nostre, y voldriam obsequiarlo ab una serenata.

—Es impossible, no puch consentirho.

—Ay, ay, per quin motiu?

—Ja veuran, com suposo que avuy s' han casat també algunas altras personas, si vostés obsequiavan al seu amich, los altres núvis tindrian motiu de incomodarse, y l' autoritat té l' obligació de evitar disgustos.

Y are jo 'm permetré observarli ab tot lo respecte degut al Sr. Gobernador de la provincia:

¿Per ventura la majoria del Ajuntament, no representa á la majoria dels electors de Barcelona?

Donchs la manera d' evitar disgustos es que si la minoria reb una serenata, los electors de 'n Fontrodona y comparsa podrian donarne un' altra á la majoria... y en paus.

A veure ¿perqué no la donan?

Jo ja sé lo que 'm dirán: que 'ls escombriaires no tenen més que regadoras, y ab las regadoras no 's fan serenatas, sino esquellots.

Y ademés que 'ls electors del cementiri no están per música.

De totes maneres la *Gaceta de Catalunya* 'l diu-meje passat tenia molta rahó quan deya:

«Ha volgut significar ab la seva mida la primera autoritat de la Provincia, que 'l Sr. Escuder, passant dotze horas á un fieltat desitjós d' exercitar lo dret que baix tots conceptes l' hi pertocava d' examinar los llibres de contabilitat, va cometre un abús?»

«Ha volgut significar que 'l Sr. Batllori negantse resoltament á ensenyar los llibres indicats, va obrar com devia?»

«Ha intentat protegir lo Sr. Perez Cossio á aquesta administració municipal ruinosa, tortuosa, misteriosa que 'l vehinat véu ab escándol porque escolta cada dia en plena sessió pública que la recaudació de consums va decayent, y véu cada dia que la confabulació de una majoria es bastant á absoldre de tots los càrrecs al regidor, ja 's diga Batllori, ja 's diga Cuyás, que se 'ls ha guanyat ab la seva conducta?»

A totes aquestas preguntes hauria pogut respondre *El Gobierno*; pero *el Gobierno* no ha dit una paraula. Será qu' ell tampoch está per serenatas?

En resúmen, y ja no parlo d' alló del ordre públich que tal vegada hauria pogut alterar-se, porque crech que tothom, inclús lo Sr. Gobernador han d' estar molt tranquils sobre 'l particular.

En resúmen, la minoria del Ajuntament s' ha quedat sense serenata.

No hi fa res.

Si Barcelona té dignitat, la gran serenata vindrá 'l dia de las próximas elecciones.

Una noticia consoladora, advertint que procedeix de un regidor, y que ha sigut donada en plena sessió pública:

«Ab un any hi ha á l' Hisenda municipal un déficit de 3 millions de pessetas.»

Lo regidor que dava la noticia ho feya en justificació de la proposició demanant que desde las 12 de la nit s' apaguin la meytat dels fanals.

Verdaderament, per haver de veure déficits aixís, val més quedar-nos á las foscas.

En lo poble de Lleidó (Lleida) hi ha un rector que ha declarat desde la trona que negaria sepultura eclesiástica ó qualsevol feligrés que 's morís havent-se medicat per medi de la homeopatia.

Perfectament.

La medicina més catòlica no consisteix pas en globulillos homeopàtics.

Millors son encare 'ls globulillos de trabuch.

Dias endarrera l' autoritat eclesiástica vá negar terra sagrada al cadáver de un extranger, qu' encare que no consta que 's mediqués homeopàticament, consta qu' era franc-masó.

L' autoritat civil y l' cònsul de Bèlgica ván intervenirhi, y vá armarse un verdader conflicte.

En vista d' aixó un periódich dona una recepta per ferse enterrar sense dificultat, encare que no s' hajan rebut los sacraments.

Lo millor medi consisteix en anarse'n á la parroquia y encomanar un enterro y uns funerals de primera classe.

Jo proposo una esmena á las Obras de misericordia: La sétima: enterrar los morts... sempre que paguin la tarifa més elevada.

Al cambiar un senyor dos ó tres almanachs americans que té á casa seva, posanthi 'ls corresponents á l' any 1881, la criada l' hi demana 'ls vells ab molt empenyo.

—Y qué vols ferne? l' hi pregunta 'l senyor.

—Los enviaré al meu poble.

—Qué no veus que son del any passat.

—No hi fa res: com que al meu poble ván més endarrerits que aquí á Barcelona, per xó també 'ls servirán.

Una anècdota per acabar.

Se troban dos que no tenen feyna y 's queixan del temps.

—Vés com m' ho arreglo jo...

—Y jo...

—Tu ray. Jo tinch una dona y dos fills, y tú no més que un.

—Si, es vritat: tú tens una dona y dos fills, jo 'n cambi tinch un fill y dugas donas.

QUÈNTOS.

Un mariner que havia seguit molt mon contava cada mentida que feya caure de espatillas.

Un dia parlant de la Patagonia deya:

En aquell país hi ha una gent molt compassiva, sobre tot per las bestias. Figureu-vos que allí hi ha assilos exclusivament destinats á recullir pussas y altres animals per l' istil.

—Y com ho fan per mantenirlos? va preguntar un oyent.

Molt senzillament. Agafen un pobre y l' estacan al lilit; aquell pobre 'ls serveix de aliment.

—Quins son los peccats capitals? preguntava 'l rector de certa parroquia á un usurer que tractava de casarse.

L' usurer al sentir capitals, va estirar las orellas dient:

—Capitals! Que vol que l' hi diga, serán los pecats que donan més interès.

Parlavan de una resolució que havia de pendre 'l governador de certa provincia, y que may podian lograr que s' acabés de pendre.

—Deixinho per mi vá dir una nena molt guapa.

—Si y com t' ho farás ángel de Déu? l' hi preguntava 'l seu pare.

Molt senzillament, posantme las sabatetas escotadas.

Un explicava 'l motiu porque 'l soldats duhen des-cusida la màniga del sach per sota-l' aixella.

Avants, deya, 'ls soldats anavan á comprar sigrons, monjetas ó arrós; ficaven tota la mà á la sanalla, y fent veure que 'n preñian una aumosta alsavan lo brás y una bona part se 'ls quedava dintre de la màniga.

Are si volen ferho no poden, porque 'ls farien alsar lo brás, y lo que 'ls quedés dintre de la màniga 'ls sortiria pel descuit.

Un foraster pren un cotxe dient:

Tinch tres horas per gastar: aném alla ahont volgueu.

Lo cotxero:

—¡Oh! Ab tres horas no 'n podrém veure pocas de cosas.

S' acaba la caminata, y 'l cotxero diu:

—Son sis pessetas, á rahó de dugas pessetas per hora, preu de tarifa.

—Be y que m' espliquéu? ¿No 'us hi dit que no més tenia tres horas per gastar?

TRENCA CAPS.

XARADAS.

I.

Parlant de matá un cunill
la tia gran, l' altre dia,
li vaig dir:—Prima dos, tia,
aixó si qu' es ben senzill.
Y 'm vá dir:—No, fins tres prima
pues potser vindrá á dinar
la tot, que vaig convidar.
ab la seva mare Quima.

RESPINGOL.

II.

Estant dos, quant vaig al hu
no 'm tot al devant ningú.

E. S.

MUDANSA.

La tot qu' es una tot tot
de las que pocas n' hi ha,
ab la tot, s' en van aná
á Roma, ab mossen Cabot.

TUA XICH DE M. DE R.

ENDEVINALLA.

Sempre causó malestar
y aixó que dono vivesa;
quant tinch color, allavoras
la gent fuig de mi depressa.

NOT AIXERIT.

TRENCA-CLOSCAS.

No cúsia.

Ab aquestas dos paraulas formar un nom de dona.
UN RECOLETO.

TERS DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y diagonalment digan: la 1.ª ratlla un nom de animal; la 2.ª lo mateix y la 3.ª un nom d' home.

MILORD MAYAT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Un poble de Catalunya.
1 2 3 4 2 8 2.—Un fruit.
4 5 2 8 6 7.—Una nació.
1 2 4 5 2.—Un animal.
8 6 7 2.—Nom de dona.

ANTONET TERRIDÓ.

GEROGLIFICH.

D C V
R E U
C Q
E D O

EXBOLEA N.º 2.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Nuvia.
2. IDEM 2.ª—Serenó.
3. MUDANSA.—Sanch, fanch, banch.
4. ENDEVINALLA.—Coma.
5. QUADRAT DE PARAULAS.—P o m a
O r a n
M a g i
A n i s
6. TRENCA-CLOSCAS.—Lloros.
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—2 0 8 4 6
0 4 6 8 2
6 8 0 2 4
8 2 4 6 0
4 6 2 0 8
8. GEROGLIFICH.—Qui no vol caldo dos tassas.

ACTUALITATS.

Com que no poden donarse serenatas á la minoría, será convenient que á la mayoría se n' hi donga una per l' istil.